

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Ve KAMER

A R R E S T

Nr. 256.198 van 3 april 2023

A. 232.857/V-2006

In zake:

GRENACS André,
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Vincent DE WOLF,
kantoor houdend te 1060 Brussel
Gulden-Vlieslaan 68/9,
bij wie woonplaats wordt gekozen,

tegen:

de Kamer van volksvertegenwoordigers van België,
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Bruno LOMBAERT, Sophie ADRIAENSSEN
en Julia SIMBA,
kantoor houdend te 1000 Brussel,
Loksumstraat 25,
bij wie woonplaats wordt gekozen.

Tussenkomende partij:

HUYBENS Karin,
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Thomas EYSKENS en
Maartje JONGBLOET,
kantoor houdend te 1000 Brussel,
Bischoffsheimlaan 33,
bij wie woonplaats wordt gekozen.

I. Voorwerp van het beroep

Bij een op 8 februari 2021 ingediend verzoekschrift vordert André Grenacs enerzijds de schorsing van de tenuitvoerlegging en anderzijds de nietigverklaring van “de beslissing van 9 december 2020 van het Bureau van de Kamer van volksvertegenwoordigers tot benoeming van mevrouw Karin Huybens tot eerste directieraad bij de dienst Commissies” en van “de daaruit voortvloeiende impliciete beslissing houdende weigering (hem) in dezelfde functie te benoemen”.

II. Verloop van de rechtspleging

Bij arrest nr. 252.497 van 21 december 2021 is het verzoek tot tussenkomst ingewilligd en is de vordering tot schorsing afgewezen. Van het arrest is kennisgegeven aan de partijen.

De verzoekende partij heeft om de voortzetting van de procedure verzocht.

Het administratief dossier is ingediend.

De memories van antwoord, van wederantwoord en van tussenkomst zijn uitgewisseld.

Eerste auditeur Erik Bosquet heeft een verslag opgemaakt op basis van artikel 12 van de algemene procedureregeling.

Het verslag is ter kennis gebracht van de partijen.

De partijen hebben een laatste memorie ingediend.

Bij een beschikking van 24 januari 2023 is bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 9 maart 2023.

Staatsraad Frédéric Gosselin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Catherine Cools, die *loco* advocaat Vincent De Wolf voor de verzoekende partij verschijnt, advocaat Julia Simba, die voor de verwerende partij verschijnt, en advocaat Dolorès Serafin, die *loco* de advocaten Thomas Eyskens en Maartje Jongbloet voor de tussenkomende partij verschijnt, zijn gehoord.

Eerste auditeur Erik Bosquet heeft een eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, ge-coördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

De feiten die dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep, zijn uiteengezet in voornoemd arrest nr. 252.497. Naar dat arrest dient verwezen te worden en daaraan moeten de volgende gegevens toegevoegd worden.

1. Bij een brief van 1 september 2022 brengt de verwerende partij de Raad van State ervan op de hoogte dat de tussenkommende partij gepensioneerd is met ingang van 1 juli 2022.

2. Aangezien de omstreden betrekking vacant geworden was, heeft de verwerende partij op 16 november 2021 een nieuwe bevorderingsprocedure in verband daarmee opgestart, waaraan verzoeker deelgenomen heeft en die op 24 mei 2022 geleid heeft tot de aanwijzing van een derde.

Bij een verzoekschrift van 1 augustus 2022 heeft verzoeker de nietigverklaring van die beslissing gevorderd. Dat beroep is thans nog steeds hangende (G/A 236.951/VIII-12.020).

IV. Ontvankelijkheid

IV.1. Standpunten van de partijen

IV.1.1. Het verzoekschrift

Verzoeker meent dat hij gegronde redenen heeft om de nietigverklaring te vorderen van de tweede bestreden handeling, namelijk de impliciete weigering om hem in de omstreden functie aan te wijzen omdat “blijkbaar geen ander beroep tot nietigverklaring ingediend is door een andere kandidaat/kandidate tegen de benoeming van [de tussenkommende partij] of tegen de impliciete beslissingen om hen niet in de omstreden functie te benoemen. Zodoende zijn die impliciete beslissingen ten aanzien van hen definitief geworden en doet het er niet toe of [de verwerende partij] een ander personeelslid dan [hem] had moeten benoemen”.

IV.1.2. De memorie van antwoord

De verwerende partij herinnert aan de rechtspraak over de “stilzwijgende weigering om te benoemen die zou voortvloeien uit de aanwijzing van een derde” en antwoordt dat verzoeker zich klaarblijkelijk niet kan beroepen op enig recht om benoemd te worden of voorrang te genieten bij de bevordering tot de graad van

eerste directieraad bij de dienst Commissies en dat de voorrang op grond van zijn grotere anciënniteit waarvan hij gewag maakt en die de doorslag gegeven zou hebben in het kader van andere bevorderingsprocedures, “speculatie is die evenwel niet op enige juridische bepaling berust, noch op enig bewijs waaruit zou blijken dat dit principe in het kader van de omstreden bevorderingsprocedure zou gelden”. Zij voegt eraan toe dat geen enkele bijzondere omstandigheid aangevoerd wordt of uit het dossier blijkt die grond zou opleveren om dit beroep, bij wijze van uitzondering, ontvankelijk te achten voor zover het gericht is tegen de impliciete weigering om verzoeker aan te wijzen.

Zij besluit daaruit dat het tweede voorwerp van het beroep niet-ontvankelijk is.

IV.1.3. De memorie van tussenkomst

De tussenkomende partij werpt op dat de nietigverklaring van een impliciete weigering tot benoeming alleen gevorderd kan worden als de verzoeker zich kan beroepen op een verplichting die op de overheid rust om een beslissing te nemen die voor hem gunstig is, wat *in casu* niet het geval is, aangezien de verwerende partij geenszins verplicht is om de kandidaat aan te wijzen die zich op de grootste anciënniteit beroept. Zij voegt eraan toe dat verzoeker niet steunt op enige wettelijke of reglementaire bepaling waaruit het tegendeel zou blijken, dat hij niet aantoonde dat hij in geval van nietigverklaring noodzakelijkerwijs uit alle kandidaten aangewezen zou moeten worden en zij besluit daaruit dat het tweede voorwerp van het beroep niet-ontvankelijk is.

IV.1.4. De brief d.d. 1 september 2022 van de verwerende partij en de brief d.d. 14 september 2022 van de verzoekende partij

In de voormelde brief van 1 september 2022 leidt de verwerende partij uit de pensionering van de tussenkomende partij, op 1 juli 2022, af dat verzoeker geen belang meer heeft bij het vorderen van de nietigverklaring en vraagt zij dat elke partij haar eigen kosten zou dragen.

In een brief van 14 september 2022 antwoordt verzoeker dat hij nog steeds belang heeft bij het beroep, “aangezien in geval van nietigverklaring zijn administratieve loopbaan opnieuw opgebouwd zou kunnen worden met terugwerkende kracht” en verwijst hij naar arrest nr. 220.570 van 12 september 2012. Hij leidt daaruit af dat het voor hem nog steeds mogelijk is voordeel te halen uit een nietigverklaring, met name op het vlak van anciënniteit en van “voortuitgang

in zijn loopbaan”, aangezien de bestreden handeling nog altijd aanwezig is in de rechtsorde.

IV.1.5. De laatste memorie van verzoeker

Verzoeker erkent dat het belang, in de zin van artikel 19 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 (hierna: de gecoördineerde wetten) moet blijven bestaan tot de uitspraak van het arrest, maar hij voert aan dat de rechtspraak “dat begrip in de regel weliswaar strikt interpreteerde, inzonderheid door ervanuit te gaan dat de pensionering van een ambtenaar in de loop van de procedure hem het belang deed verliezen om de benoeming van één van zijn collega’s te betwisten in een functie waarvoor hij zich zelf kandidaat gesteld had”, doch dat die rechtspraak de laatste jaren geëvolueerd is.

Hij legt uit dat die restrictieve interpretatie inzake het behoud van het belang tot twee keer toe op de korrel is genomen door het Grondwettelijk Hof in de arresten nr. 117/99 van 10 november 1999 en nr. 13/2004 van 21 januari 2004 die hij aanhaalt en waaruit hij afleidt dat, volgens hem, “een belang kan bestaan in het kader van de terugwerkende gevolgen die een vernietigingsarrest zou kunnen hebben door het verdwijnen van de bestreden handeling uit de rechtsorde”. Hij voegt daaraan toe dat het Grondwettelijk Hof dat standpunt herhaald heeft in arrest nr. 109/2010 van 30 september 2010 en hij haalt een arrest aan van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 17 juli 2018, in zake *Vermeulen*, waaruit hij afleidt dat dat Hof “eveneens geoordeeld heeft dat de Raad van State in zijn oorspronkelijke rechtspraak blijk gaf van buitensporig formalisme bij de interpretatie van het begrip belang”. Hij haalt in dat verband de rechtsleer aan volgens welke het Europees Hof een negatief oordeel velt over “het feit dat de Raad van State bij zijn strikte interpretatie van het begrip behoud van belang om vóór hem in rechte op te treden, de omstandigheden in aanmerking neemt die zich buiten de wil van de verzoekers om voorgedaan hebben in de loop van de procedure, heel in het bijzonder wanneer het de tijd zelf is die de Raad van State nodig heeft om uitspraak te doen die aan de basis ligt van het door hem verklaarde verlies van belang”.

Hij geeft te kennen dat de weerslag van de duur van de procedure tot nietigverklaring op de ontvankelijkheid van het beroep “dus, ingevolge het arrest-*Vermeulen*, door de Raad [van State] in aanmerking genomen is in arrest nr. 243.406 van 15 januari 2019, *Van Dooren*”, waaruit, volgens hem, blijkt dat het verlies van belang in de loop van de procedure niet voortvloeide uit een handeling die de verzoeker zelf gesteld of nagelaten zou hebben en die aan hem persoonlijk toe te

schrijven zou zijn, noch uit zijn eigen keuze, en waaruit hij besluit dat de stelling dat hij geen enkel belang meer zou hebben een disproportionele aantasting zou zijn van zijn recht op toegang tot de rechter, zoals dat gewaarborgd wordt door artikel 6, lid 1, van het Europees Verdrag over de rechten van de mens (hierna: het EVRM). Hij haalt nog arrest nr. 105/2020 d.d. 9 juli 2020 van het Grondwettelijk Hof aan en verwijst naar arrest nr. 250.163 d.d. 19 maart 2021 van de Raad van State waarin, volgens hem, geoordeeld wordt dat “de verzoekende partij haar belang behoudt bij de nietigverklaring van een bestreden handeling teneinde ze uit de rechtsorde te doen verdwijnen voor de periode die voorafgaat aan de vervaldag van de exploitatievergunning die daarbij gewijzigd wordt. Het belang van een verzoekende partij is dus andermaal erkend, aangezien de nietigverklaring ertoe strekte een illegale situatie met terugwerkende kracht recht te zetten”.

Hij besluit daaruit dat “ingeval de evolutie van de situatie van de onderhavige zaak een weerslag zou hebben op de ontvankelijkheid van het beroep, het aan de Raad van State staat om te onderzoeken of [hij] een moreel of materieel belang behoudt bij de nietigverklaring van de bestreden handeling” en dat het beroep niet onontvankelijk verklaard zou mogen worden als dat een schending betekent van het recht op toegang tot de rechter dat gewaarborgd wordt bij artikel 6, lid 1, van het EVRM, wat met name het geval zou kunnen zijn als het verlies van belang niet zou voortvloeien uit een door hem gestelde handeling of uit een aan hem toe te schrijven nalatigheid of keuze. Hij merkt op dat de rechtspraak waarnaar de auditeur-verslaggever verwijst, dateert van vóór de voornoemde arresten *Vermeulen* en *Van Dooren*.

Hij stelt dat hij *in casu* de bevordering aanvecht van een ander personeelslid in het kader van een vergelijking van de aanspraken en verdiensten die volgens hem niet “overeenkomstig de geldende beginselen” opgemaakt is, dat “niet te betwisten valt, noch betwist wordt dat hij, toen hij 21 maanden geleden een beroep instelde, een stellig, reëel en dadelijk belang had bij de nietigverklaring van de bestreden handelingen” en dat het verlies van belang dat door zowel de verwerende partij als de auditeur-verslaggever opgeworpen wordt in feite alleen steunt op omstandigheden volledig buiten zijn wil om, namelijk de pensionering van de tussenkomenende partij, die de begunstigde van de bestreden handeling is. Hij is van oordeel dat, indien de Raad van State vóór haar uitdiensttreding uitspraak gedaan had, zijn belang geenszins in twijfel getrokken zou zijn en concludeert daaruit dat bij de beoordeling van deze kwestie de duur van de procedure in aanmerking genomen dient te worden.

Hij zet uiteen dat hem evenmin enige nalatigheid verweten kan worden, aangezien hij “erop toegezien heeft deel te nemen aan een procedure tot bevordering tot de graad van directieraad in zijn dienst (een aan de omstrede betrekking

gelijkwaardige graad), na de bekendmaking van een vacature in december 2021. Hij is niet gekozen in het kader van die procedure en heeft niet nagelaten die beslissing bij de Raad van State aan te vechten”. Hij stelt voorts dat hij ook deelgenomen heeft aan de bevorderingsprocedure na de vacantverklaring van de functie van de tussenkomende partij en dat hij in deze fase nog niet weet welk resultaat hij behaald heeft. Hij leidt daaruit af dat zijn belang niet wegens een handeling die hij gesteld zou hebben of wegens nalatigheid van zijn kant betwist wordt, maar wegens omstandigheden die zich volledig buiten zijn wil om voorgedaan hebben, en dat hij “niet nagelaten heeft bij de verwerende partij blijk te geven van zijn belangstelling voor de omstreden functie en voor de graad van directieraad”.

Hij voert aan dat volgens arrest nr. 15.809 van 6 april 1973 het belang bedoeld in artikel 19 van de gecoördineerde wetten vanuit materieel of louter moreel oogpunt gering kan zijn en dat hij *in casu* “bij de uiteenzetting van zijn middelen uitlegt dat [de tussenkomende partij] in het kader van de bevorderingsprocedure boven hem verkozen is wegens illegaal gedrag van de verwerende partij en/of op zijn minst om redenen die voor hem onvoldoende en niet naar behoren uiteengezet zijn. Volgens hem zou hij, in geval van nietigverklaring, opnieuw kans maken om met terugwerkende kracht, “dat wil zeggen in een welbepaalde periode en op een welbepaald tijdstip” tot de omstreden betrekking bevorderd te worden. Hij stelt voorts dat, “zelfs ingeval Uw Raad niet zou erkennen dat het beroep tegen de tweede bestreden handeling ontvankelijk is, [zijn] kandidatuur en die van [de tussenkomende partij] in geval van nietigverklaring van de eerste bestreden handeling opnieuw vergeleken zouden worden en dat dit tot zijn bevordering zou kunnen leiden”, waardoor hij dus met terugwerking tot in december 2020 bevorderd zou worden.

Hij concludeert daaruit dat hij een materieel belang heeft bij de reconstructie van zijn geldelijke en administratieve loopbaan omdat hij moet beschikken over de kans om in die periode benoemd te kunnen worden en dat hij in het kader van toekomstige bevorderingsprocedures “door de ervaring en de anciënniteit die hem door de bestreden handelingen ten onrechte ontzegd zijn de kans zou kunnen mislopen om in andere functies of graden bevorderd te worden”, hetgeen een afdoend bewijs is van zijn belang, zoals, volgens hem, geoordeeld is in arrest nr. 229.985 van 27 januari 2015.

IV.2. Beoordeling

Krachtens artikel 19, eerste lid, van de gecoördineerde wetten kan een beroep tot nietigverklaring ingediend worden door elke partij die doet blijken van een belang. De wet geeft geen definitie van het “belang” en de wetgever heeft het aan de Raad van State overgelaten de inhoud van dat begrip te bepalen (*Parl.St. Kamer* 1936-37, nr. 211, p. 34, en nr. 299, p. 18). Het vereiste inzake het belang om in rechte op te treden is erop gericht de rechtszekerheid te dienen en een goede

rechtsbedeling te verzekeren. In het door verzoeker aangevoerde arrest-*Vermeulen* oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat het aan de nationale rechtscolleges staat om de interne procedureregels te interpreteren en dat de partijen “er normaal gesproken moeten van uitgaan dat die regels toegepast worden” (zie onder andere: EHRM 17 juli 2018, *Vermeulen v. België*, verz. nr. 5475/06, § 44; 2 juni 2016, *Papaioannou v. Griekenland*, verz. nr. 18880/15, § 39; 15 september 2016, *Trevisanato v. Italië*, verz. nr. 32610/07, § 32), inzonderheid wanneer de ontvankelijkheid van een beroep afhangt van uitvoerige rechtspraak (EHRM 15 september 2016, *Trevisanato, voornoemd*, § 43), overvloedige rechtspraak (EHRM 2 juni 2016, *Papaioannou, voornoemd*, § 46) en vaste rechtspraak (EHRM (Grote Kamer) 5 april 2018, *Zubac v. Kroatië*, verz. nr. 40160/12, § 88).

Uit het eveneens door verzoeker aangevoerde arrest nr. 243.406 van 15 januari 2019 (arrest-*Van Dooren*) en arrest nr. 244.015 van 22 maart 2019 van de algemene vergadering van de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State alsook uit de vaste rechtspraak volgt dat een verzoekende partij over het rechtens vereiste belang beschikt indien twee voorwaarden vervuld zijn: allereerst dient zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden waardoor een wettig belang van haar geschaad wordt. Voorts moet de nietigverklaring van die rechtshandeling die eventueel uitgesproken zou worden haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen. Een verzoekende partij is niet verplicht haar belang bij het beroep te omschrijven of toe te lichten. Als dat belang in twijfel wordt getrokken, dient zij echter, zodra zij daartoe in het kader van de procedure de gelegenheid heeft, daarover opheldering te verschaffen en haar belang te staven. Doet een verzoekende partij zulks, dan heeft zij daarmee ook de contouren geschetst waarom het haar te doen is en moet de Raad van State met die door de verzoekende partij vastgelegde grenzen van het gerechtelijk debat rekening houden.

In casu dient in de eerste plaats vastgesteld te worden dat de gegevens waarop de door verzoeker aangevoerde rechtspraak steunt niet dezelfde zijn als die van het onderhavige geval. Uit de gegevens van de zaak blijkt immers dat het de tussenkommende partij is die met ingang van 1 juli 2022 gepensioneerd is, dat is nauwelijks een jaar en vijf maanden na het instellen van dit beroep.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker laat uitschijnen, is het dus niet “de tijd zelf die de Raad van State nodig gehad heeft om uitspraak te doen die aan de basis ligt van het verlies van belang” dat *in casu* door de verwerende partij en de auditeur- verslaggever aangevoerd wordt, zodat de eventuele niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens de pensionering van de tussenkommende partij tijdens de procedure, die niet onredelijk lang lijkt, geen inbreuk vormt op het recht op toegang tot de rechter dat door artikel 6, lid 1, van het EVRM gewaarborgd wordt.

Overeenkomstig de voormelde arresten van de algemene vergadering van de afdeling Bestuursrechtspraak is het dan ook van belang om de verantwoordingen van verzoeker te onderzoeken met betrekking tot het behoud van zijn belang bij deze nietigverklaring, en dat in het licht van zijn proceduregeschriften waaruit blijkt dat hij slechts een materieel nadeel aanvoert.

Bovendien heeft die pensionering hem geenszins verhinderd om, zoals hij zelf stelt, deel te nemen aan een procedure tot bevordering tot de graad van directieraad in zijn dienst “in een aan de omstreden betrekking gelijkwaardige graad”, na de bekendmaking van een vacature in december 2021 en evenmin om voor de Raad van State de aanwijzing van een derde in die betrekking aan te vechten. Ze heeft hem evenmin verhinderd om deel te nemen aan de bevorderingsprocedure die opgestart is na de vacantieverklaring van de betrekking die bij de bestreden handeling aan de tussenkommende partij toegewezen is. Zoals door verzoeker aangegeven wordt, blijkt aldus dat zijn belang niet betwist wordt wegens een handeling of een nalatigheid die hem persoonlijk verweten zou kunnen worden, maar wel wegens omstandigheden buiten zijn wil om.

Verzoeker kan daarentegen niet gevolgd worden wanneer hij stelt dat hij, in geval van nietigverklaring, opnieuw kans zou maken om “met terugwerkende kracht, dat wil zeggen in een welbepaalde periode en op een welbepaald tijdstip” tot de omstreden betrekking bevorderd te worden” op grond van de bewering dat “[zijn] kandidatuur en die van [de tussenkommende partij] opnieuw vergeleken zouden worden en dat dit tot zijn bevordering zou kunnen leiden” zodat hij “dus met terugwerking tot in december 2020 bevorderd zou worden”.

Gelet op de vaste rechtspraak en de gegevens van deze zaak, was de verwerende partij niet verplicht om verzoeker te benoemen, aangezien de bestreden handeling integendeel een aanwijzing naar keuze is, gesteund op een vergelijking van de aanspraken en de verdiensten van de kandidaten. In geval van een eventuele nietigverklaring van de bestreden handeling zou de verwerende partij dus niet verplicht zijn verzoeker met terugwerkende kracht aan te wijzen als eerste directieraad bij de dienst Commissies van de verwerende partij en aldus zijn loopbaan te reconstrueren voor de periode van 9 december 2020, de datum waarop de tussenkommende partij aangewezen is, tot 1 juli 2022, de datum van haar pensionering. Deze vaststelling klemmt des te meer nu uit de voornoemde gegevens blijkt dat de verwerende partij, precies wegens de pensionering van de tussenkommende partij, met betrekking tot de omstreden betrekking op 24 mei 2022 een nieuwe aanwijzingsbeslissing genomen heeft, waarvan verzoeker ook de nietigverklaring vordert tot staving van voormeld beroep dat thans nog hangende is. Het komt niet aan de Raad van State toe om een uitspraak te doen over de draagwijdte van de benoemingskansen van verzoeker ingeval de geambieerde betrekking opnieuw vacant wordt, ongeacht of deze vacature het gevolg is van een nietigverklaring of van de pensionering van de persoon die deze betrekking

bekleedde. Hij kan enerzijds alleen maar vaststellen dat verzoeker geen recht had op de omstreden benoeming maar er alleen maar aanspraak op maakte en anderzijds dat een annulatiearrest er alleen toe leidt dat een afgewezen kandidaat een nieuwe kans op benoeming krijgt. Doordat de betrekking die verzoeker op het oog had daardoor vacant wordt, heeft de pensionering van de tussenkommende partij datzelfde gevolg. Verzoeker toont niet aan, en de Raad van State ziet evenmin in, krachtens welke wettelijke of reglementaire bepaling de verwerende partij ertoe gehouden zou zijn hem met terugwerkende kracht voor de voormelde periode aan te wijzen in de omstreden betrekking, terwijl er bovendien sinds 24 mei 2022 een nieuw personeelslid in die betrekking aangewezen is, ook al is er in dat verband thans een beroep hangende.

Daaruit volgt dat verzoeker hangende de procedure het belang verloren heeft waarvan hij deed blijken bij het instellen van het beroep tegen de bestreden handeling en niet aantoont dat hij nog steeds een dadelijk belang heeft bij de nietigverklaring van die handeling.

De exceptie is gegrond, het beroep is niet-ontvankelijk.

V. Rechtsplegingsvergoeding

Aangezien het beroep verworpen wordt, is de verwerende partij in het gelijk gesteld in de zin van artikel 30/1, § 1, van de gecoördineerde wetten. Uit haar brief van 1 september 2022 blijkt evenwel dat zij niet van plan is om van de verzoekende partij een rechtsplegingsvergoeding te vorderen.

OM DIE REDENEN, BESLIST DE RAAD VAN STATE:

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst, ingediend door Karin Huybens, wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 3.

De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten, namelijk het rolrecht van 400 euro en de bijdrage van 40 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de Ve kamer, op 3 april 2023, door:

Pascale Vandernacht,	voorzitster van de Raad van State,
Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Frédéric Gosselin,	staatsraad,
bijgestaan door:	
Gregory Delannay,	hoofdgriffier.

De hoofdgriffier,

De voorzitster van de Raad van State,

Gregory Delannay

Pascale Vandernacht